

ആത്മീയത, 1

ദൈവത്തോടുകൂടെ ദിവസവും നടക്കുന്നതും യഥാർത്ഥ ആത്മീയതയും ഒന്നുതന്നെയാണ്. വാസ്തവത്തിലുള്ള ക്രിസ്ത്യാനിത്വവും വാസ്തവത്തിലുള്ള ആത്മീയതയും ഒന്നുതന്നെയാണ്. ആത്മീയത ഇന്ന് പുറകോട്ടുപോകുന്ന രീതിയിലാണ്. “എങ്ങനെ” എന്നു പ്രതിപാദിക്കുന്ന പുസ്തകങ്ങളേക്കാൾ ആത്മീയതയെ കുറിച്ച് കൂടുതൽ പുസ്തകങ്ങൾ 1996-ൽ എഴുതിയിട്ടുള്ളതായി *ന്യൂസ്വീക്ക്* മാഗസിൻ നിരീക്ഷിക്കുകയായി. വേദകരമെന്നു പറയട്ടെ, ആളുകൾ “ക്രിസ്ത്യാനിത്വത്തിലേക്കല്ല,” “ആത്മീയത”യിലേക്കാണ് തിരിയുന്നത്. ഒരുപക്ഷെ “നാടൻപാട്ടും പാശ്ചാത്യസംഗീതവും” പാടിയിട്ടുള്ള സംഗീതജ്ഞൻ അതിനെ ശരിയായ രീതിയിൽ പറഞ്ഞു:

ഞാൻ മതപരമായ ഒരു വ്യക്തിയല്ല. ഞാൻ സഭയിൽ പോകുകയോ ഏതെങ്കിലും വേദശാസ്ത്രത്തിലോ ഏതെങ്കിലും സിദ്ധാന്തത്തിലോ അല്ലെങ്കിൽ എന്തിലെങ്കിലുമോ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല, പക്ഷെ ഞാൻ ഒരു ആത്മീയ പ്രപഞ്ചം ഉള്ളതായി വിശ്വസിക്കുന്നു. ഞാൻ ഹിന്ദുത്വത്തെയും, ബുദ്ധിസത്തെയും, ക്രിസ്ത്യാനിത്വത്തെയും, പ്രാദേശിക അമേരിക്കൻ ആത്മീയതയെയും കുറിച്ചു വായിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഞാൻ സങ്കരവർഗത്തിൽപ്പെട്ട ആത്മീയ ജീവിയാണ്. ഞാൻ ഒരു മുഴു-ഭക്തനല്ല, എന്നാൽ എന്നിൽ പ്രയോഗിക്കാവുന്നതു എടുക്കും.

ഉപദേശം, വിശ്വാസം, അല്ലെങ്കിൽ തീർച്ച എന്നിവയില്ലാതെ എങ്ങനെ ആത്മീയത നിലനിൽക്കും? വിചാരം കൂടാതെ എങ്ങനെ വിശ്വാസത്തിന് നിലനിൽക്കുവാൻ കഴിയും? നമ്മുടെ സംഗീതജ്ഞനായ സ്നേഹിതൻ സ്വയം അയാളുടെ സ്വന്തം ദൈവമായും, സഭയായും തീർന്നു. അത് “നിങ്ങൾ-തന്നെ-ചെയ്യുക” എന്ന തരത്തിലുള്ള ആത്മീയതയാണ്. സ്വാർത്ഥതയെയും അഹങ്കാരത്തെയും അവസാനിപ്പിക്കുവാൻ ആത്മീയതക്കു കഴിയും. ജന്മനാ ഉള്ള അപകടം എപ്പോഴും “അതിയായ-സ്വയംചിന്ത” ആണ്. “സ്വയം-നടപ്പാക്കുന്ന” ആത്മീയത വാസ്തവത്തിലുള്ള ആത്മീയതയല്ല.

ദൈവത്തെ, ക്രിസ്തുവിനെ, ബൈബിളിനെ, സത്യത്തെ, സഭയെ, അല്ലെങ്കിൽ ബോധത്തെ കൂടാതെ എങ്ങനെ ആത്മീയത ഉറപ്പാക്കും? അതിശയകരമായി, ആത്മീയത എന്നത്, സ്വയം-സേവനമല്ല. ബൈബിൾ “ആത്മീയത” എന്ന വാക്കിന്റെ ചില രൂപങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ച് എത്ര കുറച്ചാണ് വെളിപ്പെടുത്തുന്നതു എന്നതു വിസ്മയിപ്പിച്ചേക്കാം. അബ്രഹാം, മോശ, ദാവീദ്, പൗലോസ് തുടങ്ങിയവർ വലിയ പ്രസ്താവനകൾ നടത്തിയിട്ടുണ്ട്, എങ്കിലും അവരെ “ആത്മീയർ” എന്നു തരം തിരിച്ചിരുന്നില്ല. പത്രം അപ്പൊസ്തലന്മാരെ നിങ്ങൾ എങ്ങനെ വിലയിരുത്തുന്നു? ഏറ്റവും കൂടുതൽ ആത്മീയത ആർക്കായിരുന്നു? 1 കൊരിന്ത്യർ 2:9-16; 3:1; ഗലാത്യർ 6:1; എഫെസ്യർ 1:3; കൊലൊസ്യർ 1:9; 1 പത്രൊസ് 2:5; റോമർ 8:6; കെജെവി എന്നിവയാണ് ആവശ്യമുള്ള ഏതാനും

ബൈബിൾപരമായ സൂചനകൾ.

നാം വാസ്തവത്തിലായിരിക്കുന്നതിനേക്കാൾ കൂടുതൽ മതപരമാണെന്നു നമ്മെക്കുറിച്ചു കരുതുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ഭിക്ഷ കൊടുക്കുമ്പോൾ പരീശന്മാർ കാഹളം ഊദിക്കും, പള്ളികളിലും തെരുക്കോണുകളിലും നിന്നു ദീർഘമായി പ്രാർത്ഥിക്കുകയും, വാടിയ മുഖം കാണിച്ചു ഉപവസിക്കുകയും ചെയ്യും (മത്തായി 6:1-18). ഉപദേഷ്ടാക്കന്മാർ തങ്ങളുടെ ശുശ്രൂഷയിലെ ആദ്യ വർഷത്തെ ഭയന്നിരുന്നു. ആളുകൾ വാസ്തവത്തിലായിരിക്കുന്നതിനേക്കാൾ കൂടുതൽ വിശ്വസ്തരാണെന്നു കാണിക്കും. ഒരു വർഷത്തിനുശേഷം പരസ്പരം അറിഞ്ഞുകഴിയുമ്പോൾ, ആ കളി മാറും. എങ്ങനെയായാലും, നമുക്ക് ചിലപ്പോൾ - നമ്മെത്തന്നെ വിഡ്ഢികളാക്കുന്ന - പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുവാൻ കഴിയും! ചിലപ്പോൾ നാം - മറ്റുള്ളവരെയും - വിഡ്ഢികളാക്കും! അത്തരത്തിൽ മറ്റുള്ളവരെ കാണിക്കേതിനു തങ്ങളുടെ ആത്മീയതപ്രകടിപ്പിക്കുന്നവരെ കുറിച്ച് യേശു പറഞ്ഞിട്ട്, “അവർക്ക് പ്രതിഫലം കിട്ടിപ്പോയി” (മത്തായി 6:2, 5, 16). അതിശയകരമായി പറഞ്ഞാൽ, വാസ്തവത്തിലുള്ള ആത്മീയതക്കു നാം മറ്റുള്ളവരേക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠരാണെന്നു നമ്മെ ചിന്തിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയുകയില്ല (ലൂക്കോസ് 18:9-14).

where is the scripture?

വാസ്തവത്തിലുള്ളതു മനസിലാക്കുവാൻ, വ്യാജമായതിനെ പരിശോധിക്കണം. *ആത്മീയത എന്ത് അല്ല?*

1. അതു “കറപുരസ്സാസ് പോലെയും വിശുദ്ധവീഞ്ഞ് പോലെയും” ഉള്ളതല്ല. പലരും പ്രത്യേക വസ്ത്രധാരണം ചെയ്തു, “മതപരമായി സംസാരിക്കുകയും,” ഭക്തിയോടെ പെരുമാറുകയും ചെയ്യും. യേശു അതിനെ - കാപട്യമെന്നു (നാടകാഭിനയം) പറഞ്ഞു ഖണ്ഡിക്കുകയായി. ഒരു കാര്യത്തിൽ എല്ലാവരും എതിർപ്പുകൂടാതെ യോജിക്കും: “സ്വയം-നീതീകരണം നാറുന്നതാണ്.” ആത്മീയത ഒരു പ്രകടനം പോലെയോകുന്നതുവരെ അതു മനോഹരമായ ഒന്നാണ്.

2. അതു “സ്വകാര്യമായ (വ്യക്തിപരമായ) മതം” അല്ല. “സ്വകാര്യമായ ആത്മീയത” പരാജയപ്പെടും! മനുഷ്യനെക്കുറിച്ച് ദൈവം ആദ്യം പറഞ്ഞത് “മനുഷ്യൻ ഏകനായിരിക്കുന്നത് നന്നല്ല” എന്നാണ് (ഉല്പത്തി 2:18). “മനുഷ്യൻ തന്നെ ഇരുന്നാൽ ഒരു മനുഷ്യനേ അല്ല.” മനുഷ്യൻ ഏകനായിരുന്നാൽ അവൻ പിശാചായി മാറും.

ആത്മീയത വളർന്നു ഞരമ്പുരോഗമായി,
സ്വാർത്ഥതയിലേക്കു കൂപ്പു കൂത്തി,
പ്രകടനമായി തീർന്നു,
അക്രമാസക്തമായി തീരാം.
മനുഷ്യന്റെ ഏറ്റവും മോശമായ പാപം ആത്മീയമാകാം.

പൊതുവായി, ആളുകൾ ഇന്നു സംഘടിതമതത്തെ നിന്ദിക്കുകയാണ്. ആത്മീയതയെ സഭ തടസ്സപ്പെടുത്തുന്നു എന്നാണ് പലരും വിചാരിക്കുന്നത്; ചിലർ വിചാരിക്കുന്നതു ആത്മീയതയും സഭയും ഒരുമിച്ച് പോകുകയില്ല എന്നാണ്. രക്ഷിക്കപ്പെട്ട പാപികളെയാണ് സഭയോടു (ശരീരം) ചേർക്കുന്നത്. നാം “വിളിച്ചു-വേർതിരിക്കപ്പെട്ടവർ” (ഭവനം) ആണ്. ആളുകൾ സമൂഹത്തിൽനിന്നും ജീവിതത്തിൽനിന്നും മാറി പർവ്വതങ്ങളിലേക്ക് പൊയ്ക്കൊഴി

രുന്നപ്പോൾ, യേശു ഭൂമിയിലേക്കു വന്നു നമ്മോടു ചേർന്നു. യോജിപ്പുള്ള ബന്ധത്തിലാണ് വാസ്തവത്തിലുള്ള ആത്മീയത കാണുന്നത്. ആരും തനിച്ച് ഒരു വലിയ ആത്മീയനായിട്ടില്ല.

താഴ്മ + കീഴ്പ്പെടൽ = അനുസരണമുള്ള ദാസൻ, 1

യാക്കോബ് 4:6-10

താഴ്മ + കീഴ്പ്പെടൽ = അനുസരണമുള്ള ദാസന്മാർ. യാക്കോബിലെ നമ്മുടെ വേദഭാഗം വീും വായിക്കുക. ദൈവം ആഗ്രഹിക്കുന്നതും ഉപയോഗിക്കുന്നതും എല്ലാം അനുസരണമുള്ള ദാസന്മാരെയാണ്. “സഭാ പ്രവർത്തകൻ” എന്നതു ബൈബിളിലെ ഒരു പദമല്ല. അനുസരണമുള്ള ദാസന്മാർ ദൈവത്തോടുകൂടെ നടക്കും; ദൈവത്തോടുകൂടെ നടക്കുന്നവർ അനുസരണമുള്ള ദാസന്മാരായിരിക്കും. അവരും ഒന്നു തന്നെ. നമ്മുടെ വേദഭാഗത്തിൽ, യാക്കോബ് ഉറപ്പു നൽകുന്നതു താഴ്മയും കീഴ്പ്പെടലും ഒന്നിച്ചു ചേർന്നാൽ ഒന്നേ ഉറപ്പുള്ളൂ - അതു അനുസരണമുള്ള ദാസന്മാരാണ്. താഴ്മയും കീഴ്പ്പെടലും അനുസരണമുള്ള ദാസന്മാർക്കു തുല്യമാണ്. ദൈവം ദൈവമാണ്, ഞാൻ അല്ല. ദൈവത്തോടുകൂടെ നടക്കുന്ന ഏതൊരാൾക്കും കീഴ്പ്പെടുന്നവനും താഴ്മയുള്ളവനും ആയിരിക്കുവാനേ കഴിയൂ.

ദൈവത്തെ കുറിച്ചുള്ള ആശയം നമ്മിൽ വളരുന്നോറും, നമ്മുടെ താഴ്മയുള്ള മനോഭാവം വർദ്ധിക്കും. താഴ്മ നമ്മിൽ വർദ്ധിക്കുന്നോറും, നമ്മുടെ കീഴ്പ്പെടുന്ന മനോഭാവം വർദ്ധിക്കും. ക്രിസ്ത്യാനിത്വത്തിലെ പ്രത്യേകമായ, അടിസ്ഥാനപരമായ ഗുണം താഴ്മയാണ്. നിങ്ങൾക്ക് താഴ്മയോടെ പെരുമാറുവാൻ കഴിയുന്നതുവരെ, നിങ്ങൾക്ക് ബൈബിളിലെ ആത്മീയതയിൽ വർദ്ധനവു പ്രാപിക്കുവാൻ കഴിയുകയില്ല. ക്രിസ്തീയ നടപ്പ് ആരംഭിക്കുന്നതും അവസാനിക്കുന്നതും താഴ്മയിലാണ്.

നമ്മുടെ ആധുനിക സംസ്കാരത്തിൽ ആത്മീയത പിന്നിലേക്കു പോയിരിക്കുകയാണ്. എങ്ങനെയായാലും, താഴ്മ “ഉള്ളിൽ” ഇല്ലാത്ത കീഴ്പ്പെടൽ, “രാഷ്ട്രീയമായും ശരി” ആയിരിക്കുകയില്ല. അതുകൊണ്ട്, ഇന്നു ആത്മീയതയുടെ പേരിൽ നടക്കുന്നതൊന്നും ആത്മീയതയല്ല. താഴ്മയില്ലാത്തതിനെ കുറിച്ചുള്ളതാണെങ്കിൽ, അതു ദൈവത്തെ കുറിച്ചുള്ളതുമല്ല! അഹങ്കാരത്തെ വളർത്തുന്നതല്ല ബൈബിളിലെ ആത്മീയത. സ്വാർത്ഥരായ, സ്വാധീനശക്തിയുള്ള നേതാക്കന്മാരെ ആളുകൾ പിൻപറ്റുകയും ബഹുമാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതെന്തുകൊണ്ട്? ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് എല്ലായ്പ്പോഴും വഴങ്ങുവാൻ കഴിയുകയില്ല, എന്നാൽ അവർ എപ്പോഴും താഴ്മയുള്ളവർ ആയിരിക്കണം.

അബ്രഹാം ലിങ്കൺ പറഞ്ഞു, “എനിക്കു മറ്റെങ്ങും പോകുവാൻ ഇല്ലെന്ന അതിയായ ബോധ്യം നിമിത്തം പലപ്പോഴും ഓടി വന്നു മുട്ടിന്മേൽ നില്ക്കേ വന്നിട്ടു്.” നമ്മുടെ ദാസ്യ പ്രശ്നം താഴ്മയുടെ പ്രശ്നമാണ്. താഴ്മയുള്ളവർ

മാത്രമേ സേവിക്കയുള്ളൂ. ഉപദേഷ്ടാക്കന്മാരെയും, അദ്ധ്യക്ഷന്മാരെയും, പ്രാസംഗികന്മാരെയും നിങ്ങൾ ദാസന്മാരിൽനിന്ന് തിരഞ്ഞെടുക്കുക. അതുകൊണ്ട് മുപ്പന്മാർ ആദ്യം ശുശ്രൂഷകന്മാരാകേ (ദാസന്മാർ, ഉദ്യോഗസ്ഥരല്ല).

ദൈവത്തെയും അഹങ്കാരത്തെയും കൂട്ടിക്കുഴക്കരുത്

യാക്കോബ് പറഞ്ഞു, “ദൈവം നിഗളികളോടു എതിർത്തു നില്ക്കുന്നു” (യാക്കോബ് 4:6). നിഗളമുള്ള ഒരംഗത്തോടോ സഭയോടോ ദൈവത്തിനു ഒരു കാര്യവുമില്ല. എപ്പോഴാണ് നാം പഠിക്കുക? അഹങ്കാരത്തിനെതിരായി യേശു തന്റെ ഉപമയിൽ പറയുകയായി. നിഗളമുള്ള സഭകളെ, വെളിപ്പാടു പുസ്തകത്തിൽ കർശനമായി ശാസിച്ചിരിക്കുന്നു. വലിയ പേരായിരുന്ന, സർദ്ദീസിലെ സഭ, നിർജീവമായിരിക്കുന്നതായി പറയുന്നു (വെളിപ്പാട് 3:1). ലവദൊക്യയിലെ സഭ പറഞ്ഞു, “ഞാൻ ധനവാൻ, ... എനിക്ക് ഒന്നിനും മുട്ടില്ല” (വെളിപ്പാട് 3:17). അതിനേക്കാൾ പാപവും വിഡ്ഢിത്തവും നിറഞ്ഞ പ്രസ്താവന വേറെ ഏത്? ലവദൊക്യ എല്ലായ്പ്പോഴും ശീതോഷ്ണാവസ്ഥയിലായിട്ടായിരുന്നു അറിയപ്പെട്ടത്; ദൈവം അവരുടെ നിഗളത്തെയും ഓർത്തിരുന്നു. അഹങ്കാരമുള്ള ഒരു സഭക്കു ലോകത്തെ രക്ഷിക്കുവാൻ കഴിയുകയില്ല.

താഴ്മയും അതെങ്ങനെ ഞാൻ കൈവരിച്ചു എന്ന പുസ്തകം എഴുതിയ ഉപദേഷ്ടാവിനെ ഓർത്തു നാം ചിരിക്കും. “ഇരിക്കുന്നത് പൊങ്ങച്ചം” ആയി ക ഒരു ഉപദേഷ്ടാവിനെ കുറിച്ച് ഞങ്ങൾ അറിഞ്ഞു. ആളുകൾ അവരുടെ “എളിയ അഭിപ്രായങ്ങൾ” നല്കും. ആരെങ്കിലും തന്റെ “നിഗളമുള്ള അഭിപ്രായങ്ങൾ” പറയുന്നതു നിങ്ങൾ കേട്ടിട്ടുണ്ടോ? വളരെ പ്രസിദ്ധനായ ഒരു കായികാഭ്യാസിയോടു വിമാനത്തിലെ ജോലിക്കാരി സീറ്റ് ബെൽറ്റ് മുറുക്കുവാൻ പറഞ്ഞു. അയാൾ അയാൾ നീരസത്തോടെ പറഞ്ഞു, “സുപ്പർമാനു സീറ്റ് ബെൽറ്റിന്റെ ആവശ്യമില്ല!” വളരെ പെട്ടെന്നു ആലോചിച്ചു, ജോലിക്കാരി മുറുപ്പടി പറഞ്ഞു, “സുപ്പർമാനു, വിമാനത്തിന്റെ ആവശ്യവുമില്ല!”

എന്റെ നിഗളത്താൽ ഞാൻ ദിവസവും ഞെട്ടിപ്പോകാറുണ്ട്. എന്റെ വികാരത്തെ വ്യണപ്പെടുത്തുന്ന എന്തെങ്കിലും പറയുകയോ ചെയ്യുകയോ ചെയ്താൽ, ഞാൻ പ്രതികരിക്കും. പിന്നെ ഞാൻ എന്റെ സ്വാർത്ഥ താല്പര്യത്തെ, അഹങ്കാരത്തെ, അല്പതയത്തെ കാണും. ഒരുപക്ഷേ യേശു പാപികളെ “മുഴുമാർ” എന്നു വിളിക്കുവാനുള്ള ഒരു കാരണം ഇതായിരിക്കാം. പാപത്തിന്റെ കുറ്റം അതു ദൈവത്തിനു എതിരാണ് എന്നതാണ്. നമ്മുടെ ബോധത്തെ - ഉണർത്തുന്നവരാകണം നാം. മുറിവേറ്റ അഹങ്കാരവുമായി അതിനെ കൂട്ടിക്കുഴയ്ക്കരുത്! അഹങ്കാരം വിഴുങ്ങുവാൻ പ്രയാസമാണ്. ആളുകളെ “പാപികൾ” എന്നു വിളിച്ചാലും അവർക്കു പ്രശ്നമില്ല; എന്നാൽ “നഷ്ടപ്പെട്ടവർ” എന്നു വിളിക്കുന്നതു അവരെ ഞെട്ടിക്കും. നമ്മുടെ മുറിവു അഹങ്കാരത്തിൽനിന്നാണോ അതോ മനസാക്ഷിയിൽനിന്നാണോ?

മോശമായ കാര്യങ്ങളെ അധികം മോശമാക്കുവാൻ, നമ്മുടെ ഏറ്റവും വലിയ വഞ്ചന “വ്യാജതാഴ്മയാണ്.” അതു താഴ്മയെ പോലെ അഹങ്കാരത്തെ തോന്നിപ്പിക്കുംവിധം പെരുമാറുന്നതാണ്. മനുഷ്യൻ എന്തുകൊണ്ട് നിഗളിക്കുന്നത്? അവന്റെ നേട്ടത്തിൽ അവനു അഹങ്കരിക്കാൻ കഴിയുമോ? മനുഷ്യന്റെ നേട്ടം എന്നതു യുദ്ധത്തെ, വർഗീയതയെ, വെറുപ്പിനെ, സ്വന്തം-താല്പര്യത്തെ, ഭോഷ്കിനെ, വഞ്ചനയെ, ലൈംഗിക അധർമ്മീകതയെ, അക്രമത്തെ, കുറ്റകൃത്യത്തെ, ദാരിദ്ര്യത്തെ, സ്വാർത്ഥതയെ എല്ലാം കുറിച്ചുള്ളതാ

ണ്! എല്ലാ പാപത്തി ന്റെയും വിളനിലമാണ് അഹങ്കാരം. മനുഷ്യന്റെ പാപം അഹങ്കാരമാണ്. അഹങ്കാരം ഒരു പ്രത്യേക രോഗമാണ്; അത് പുറപ്പെടുന്ന വ്യക്തി ഒഴിച്ച് മറ്റെല്ലാവരെയും അതു രോഗികളാക്കുന്നു ... എന്നാൽ അതു ക്രമേണ ആ വ്യക്തിയെ കൊല്ലുന്നു.

താഴ്മയെ ക്രിസ്തു നിർവ്വചിച്ചിരിക്കുന്നു

മഹാത്മാർ നമ്മെ പ്രചോദിപ്പിക്കുന്നു. വലിയ ഗുണവിശേഷങ്ങളെ അവർക്കു ചിത്രീകരിക്കുവാൻ കഴിയുന്നു, എന്നാൽ ഏതു വ്യക്തിക്കാണ് വാസ്തവത്തിൽ താഴ്മ പ്രദർശിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയുന്നത്? *യേശുവിനു മാത്രം!* “താഴ്മയിൽ ഞാൻ സമർത്ഥനാണ്” എന്നു, ഒരു വിഡ്ഢിക്ക് മാത്രമേ പറയാൻ കഴിയൂ. താഴ്മയുള്ള ഒരാൾ താഴ്മ അവകാശപ്പെടുകയില്ല! ദൈവകൃപയാലല്ലാതെ, നമുക്കു ലഭിക്കേ ത് ലഭിക്കുകയില്ല! ദൈവം യേശുക്രിസ്തുവിൽ തന്നെത്താൻ താഴ്മയിൽ മനുഷ്യവർഗത്തിലായി ക്രൂശിൽ മരിച്ചു (ഫിലിപ്പിയർ 2:1-11). കൃപയാലുള്ള രക്ഷ താഴ്മയെ നിർവ്വചിച്ചിരിക്കുന്നു. യേശു താഴ്മ പഠിപ്പിക്കുക മാത്രമായിരുന്നില്ല; അവൻ തന്നെ താഴ്മയായിരുന്നു. മത്തായി 5:3-11 ൽ ഉള്ള യേശുവിന്റെ പ്രസംഗത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം “ആത്മാവിൽ ദരിദ്രരായവർ ഭാഗ്യവാന്മാർ” എന്നതാണ്. “ആരാണു വലിയവൻ?” ശിഷ്യന്മാർ യേശുവിനോടു ചോദിച്ചു (മത്തായി 18:1). ഉദാഹരണത്തിന് ഒരു ശിശുവിനെ കാണിച്ചുകൊടു യേശു പറഞ്ഞു, “ഈ ശിശുവിനെ പോലെ തന്നെത്താൻ താഴ്മത്തുനവൻ അത്രേ, സ്വർഗരാജ്യത്തിൽ ഏറ്റവും വലിയവൻ!” (മത്തായി 18:4). പന്തിയിൽ വിരുന്നിനു ഇരുന്നവരോടു യേശു പറഞ്ഞു, “തന്നെത്താൻ താഴ്മത്തുനവൻ ഉയർത്തപ്പെടും, തന്നെത്താൻ ഉയർത്തുന്നവൻ താഴ്മത്തപ്പെടും” (ലൂക്കോസ് 14:11). യേശുവിനു തന്നെ സഹായം വേറി വന്നപ്പോൾ, അവൻ ശുശ്രൂഷിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്!

നിങ്ങൾ നിങ്ങളെക്കുറിച്ചു കൂടുതൽ ചിന്തിക്കുന്നതാണ് അഹങ്കാരം; “നിങ്ങളെക്കുറിച്ചു അധികം ചിന്തിക്കാതിരിക്കുന്നതാണ്” താഴ്മ. നിങ്ങളെ നിങ്ങളുടെ മനസ്സിൽനിന്നും നിങ്ങളുടെ മനസിനെ നിങ്ങളിൽനിന്നും മുക്തമാക്കുക. സ്വയം-അന്വേഷിക്കുന്നതിനും, സ്വയം-ബഹുമാനിക്കുന്നതിനും, സ്വയം-അറിയുന്നതിനും മനശാസ്ത്രം പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുന്നു; സ്വയം-തുജിക്കുവാനാണ് യേശു പ്രസംഗിച്ചത് (മത്തായി 16:24-27). നിങ്ങളെത്തന്നെ തുജിക്കുക; നിങ്ങളുടെ ക്രൂശ് എടുക്കുക. യേശു ഒരു കല്പന മാത്രമാണ് നല്കിയിരിക്കുന്നതു: “എന്നെ അനുഗമിക്കുക.” താഴ്മ ധരിക്കാതെ, ഒരാൾക്ക് യേശുവിനെ അനുഗമിക്കുവാനോ യേശുവിനെ പോലെ ആകുവാനോ സാധ്യമല്ല.

താഴ്മയെ കുറിച്ചുള്ള എന്റെ നിർവ്വചനം എന്താണ്? “ദൈവത്തിന്റെ നന്മക്കും, കരുണയ്ക്കും, കൃപയ്ക്കും ഒരാൾ തികച്ചും *അയോഗ്യനാണെന്നും* ദൈവത്തെ കൂടാതെ ഒരു നന്മയും ആർക്കും ചെയ്യുവാൻ *സാധ്യമല്ല* എന്നുമുള്ള ബോധ്യമാണ് (തോന്നലല്ല).” ആദ്യ പ്രസ്താവനയിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന കൃപ നാം ഗ്രഹിച്ചിരിക്കാം; ഒരുപക്ഷെ പ്രസ്താവനയിലെ രാം ഭാഗത്തെക്കുറിച്ചു നാം ചിന്തിച്ചിരിക്കയില്ല. നാം കൃപയാൽ രക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു; നാം കൃപയാൽ ശുശ്രൂഷിക്കുന്നു (എഫെസ്യർ 2:8-10).

താഴ്മ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു, “ദൈവത്തിനു മഹത്വം ഉറപ്പാട്ട്!” (ഫിലിപ്പിയർ 4:20 നോക്കുക). ക്രൂശിൽ ആർക്കാണ് അഹങ്കാരത്തോടെ നില്ക്കുവാൻ കഴിയുക? സത്യം താഴ്മത്തുനവൻ. സ്നേഹം താഴ്മത്തുനവൻ. പാപം താഴ്മത്തുനവൻ.

തന്റെ കാൽ കഴുകുവാൻ യേശുവിനെ അനുവദിക്കാതെ തെറ്റായ താഴ്മയെ പത്രൊസ് ചിത്രീകരിക്കുന്നതായി യോഹന്നാൻ 13:3-9 വരെയുള്ള ഭാഗത്തു കാണാം. യേശു അതിനു പത്രൊസിനെ കർശനമായി ശാസിക്കുന്നു. വാസ്തവത്തിലുള്ള താഴ്മ പത്രൊസിനെ തന്നിലെ സ്വയത്തെ പൂർണ്ണമായി യേശുവിന് നൽകുവാൻ പ്രചോദിപ്പിച്ചു.

യേശു ഭൂമിയിൽ വന്നപ്പോൾ, താഴ്മക്കു വലിയ പ്രാധാന്യമൊന്നുമില്ലായിരുന്നു. റോമർക്ക്, അതു ബലഹീനതയായിരുന്നു; ഗ്രീക്കുകാർക്ക്, അതു നിന്ദയായിരുന്നു. താഴ്മ ധരിക്കുന്നത്, അശക്തനും ഭീരുത്വമുള്ളവനും ആകുന്നതിനു തുല്യമായിരുന്നു. ആ ശാപത്തെ യേശു ക്രൂശിൽ വഹിച്ച് അതിനെ കീരീടമാക്കി മാറ്റി. യേശു തള്ളിക്കളഞ്ഞ വാക്കിനെ തേജസിന്റെ കീരീടമാക്കി തീർത്തു! *എന്തൊരു രക്ഷകൻ!*

ആയി തീരുന്നതും പ്രവൃത്തി ചെയ്യുന്നതുമായ *രൂപം* ഉൾപ്പെടുന്നതാണ് താഴ്മ. അതു ഹൃദയത്തിന്റെ സ്വഭാവമാണ്. നാം എങ്ങനെയാണ് എന്നതാണ് അത്. എങ്ങനെയാവാലും, അതു ഒരു തീരുമാനവും, പ്രവൃത്തിയും, സമർപ്പണവുമാണ്. നാം ദൈവമുൻപാകെ നമ്മെത്തന്നെ താഴ്ത്തുന്നു; നാം മനുഷ്യരുടെ മുൻപാകെ നമ്മെത്തന്നെ താഴ്ത്തുന്നു (റോമർ 12:3; ഫിലിപ്പിയർ 2:3). തന്നെത്താൻ താഴ്ത്തുക എന്നതാണ് ദൈവത്തോടുള്ള മനുഷ്യന്റെ പ്രതികരണം. താഴ്മ രൂപത്തിലാണ് കാണപ്പെടുന്നത്: (1) ആത്മാർത്ഥത. അതു സ്വയം-വിമർശനത്തിനുള്ള കഴിവാണ്. കൂടുതൽ കർശനമായി നാം നമ്മെത്തന്നെ വിധിക്കുവാനാണ് യേശു കല്പിച്ചത് (മത്തായി 7:1-5). താഴ്മയുള്ളവർക്ക് തങ്ങളെ നോക്കി ചിരിക്കുവാൻ പോലും കഴിയും. (2) സത്യസന്ധത. നാം സ്നേഹത്തിലും സത്യസന്ധതയിലുമാണ് മറ്റുള്ളവരുടെ സത്യം സംസാരിക്കുന്നത്. താഴ്മ ആവശ്യപ്പെടുന്നതു മറ്റുള്ളവരുടെ വിജയത്തിൽ സന്തോഷിക്കുവാനാണ്. മറ്റൊരാളുടെ വിജയം എന്നെ പരാജയപ്പെടുത്തുന്നില്ല! എന്റെ ചെലവിലല്ല മറ്റൊരാൾ പ്രസിദ്ധനാകുന്നത്. പൗലോസ് പറഞ്ഞത്, “സന്തോഷിക്കുന്നവരോടുകൂടെ സന്തോഷിപ്പിൻ” എന്നാണ് (റോമർ 12:15). ക്രിസ്തീയ മതത്തിന്റെ വഴികളെ സംബന്ധിച്ച് അഗസ്റ്റിൻ ശരിയായ മനോഭാവത്തോടെ ഈ തീരുമാനത്തിൽ എത്തി:

ആദ്യത്തെ വഴി ... താഴ്മ.
 രാമത്തെ വഴി ... താഴ്മ.
 മൂന്നാമത്തെ വഴി ... താഴ്മ.²

ആളുകൾ എന്നെ നന്നായി പ്രശംസിക്കാറു്, പക്ഷെ അവരുടെ അഭിനന്ദനങ്ങൾ സാധാരണ ഞാൻ ചെയ്ത കാര്യങ്ങളെ കേന്ദ്രീകരിച്ചുള്ളതാണ്, അല്ലാതെ ഞാൻ ആരാണ് എന്നതിലല്ല. എന്റെ അമ്പതു വർഷത്തെ ശുശ്രൂഷയിൽ, യേശുവിനെ പോലെ ഞാൻ കൂടുതലായിരിക്കുന്നു എന്നതിൽ ആരും എന്നെ ഒരിക്കലും കുറ്റപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല.

വിശുദ്ധന്മാർക്ക് തങ്ങൾ വിശുദ്ധരാണെന്നു അറിയില്ല

പ്രാധാന്യമുള്ള ഗുണങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ വിപരീതമായി തോന്നിയേക്കാം. നിങ്ങൾക്ക് അതു ഉറപ്പാക്കണം, എന്നിരുന്നാലും അവയെ നേരിട്ട് അന്വേഷിക്കുവാൻ പാടില്ല. നിങ്ങൾ നേരിട്ടു സന്തോഷത്തെ അന്വേഷിക്കുന്നില്ല.

എന്നാൽ പോകുന്ന പോക്കിൽ കണ്ടെത്തുന്നു. അതിന്റെ ഇംഗ്ലീഷ് വാക്കാണ് “സെറൈന്റിപിറ്റി.” കൂടാതെ, ആ ശ്രേഷ്ഠമായ ഗുണങ്ങളെ അവകാശമാക്കുന്നവർ അവയെക്കുറിച്ചു ബോധവാന്മാരുമല്ല. നിങ്ങൾക്ക് ശ്രേഷ്ഠമായ ഗുണങ്ങളെന്നു നിങ്ങൾ സ്വയം കരുതുമ്പോൾ, നിങ്ങൾക്ക് അതു നഷ്ടമാവുകയാണ്. താഴ്മയുള്ളവർ തന്റെ താഴ്മ അറിയുന്നില്ല! നിങ്ങളുടെ താഴ്മയിൽ സ്വയം അഭിമാനിക്കുന്നതു ഏറ്റവും നിസാരമായ കാര്യമാണ്. ഏറ്റവും താഴ്മയുള്ള ആൾക്ക് പ്രതിഫലമായി ഒരു മെഡൽ കൊടുത്താൽ അതു ധരിച്ചു കൊണ്ടു നടക്കുന്നതിലൂടെ അയാളുടെ ബഹുമതിയെ നശിപ്പിക്കുകയാണ്. ബുദ്ധിമാന്മാർക്ക് അറിയാവുന്നത് “അവർക്ക് ബുദ്ധിയില്ല” എന്നാണ്. തങ്ങൾ എത്ര കുറച്ചാണ് നൽകുന്നതെന്നുള്ളതു മാത്രമേ ഉദാരമതികൾക്കറിയാൻ കഴിയൂ. നിങ്ങൾക്ക് ഒരു ബോധവുമില്ലെന്നു തിരിച്ചറിയുന്നതിനു വലിയ പരിജ്ഞാനം ആവശ്യമാണ്!

ഏറ്റവും വലിയ ചിത്രീകരണം യേശു തന്നെ എന്നു വീും പറയട്ടെ. ഒരു യുവാവ് യേശുവിന്റെ അടുക്കൽ ഓടിവന്നു, അവന്റെ മുമ്പിൽ മുട്ടുകുത്തി, നല്ല ഗുരോ എന്നു വിളിച്ചു, നിത്യജീവനെ അവകാശം ആക്കുവാൻ താൻ എന്തു ചെയ്യേണം എന്നു ചോദിച്ചു (മത്തായി 19:16-22; കൂടാതെ നോക്കുക മർക്കൊസ് 10:17-22). എത്ര ആവേശകരം! അപ്പോൾ യേശു അവനെയും നമ്മെയും ഞെട്ടിച്ചു: “എന്നോടു നന്മയെക്കുറിച്ചു ചോദിക്കുന്നതു എന്നു? നല്ലവൻ ഒരുത്തനേ ഉള്ളൂ; ...” (മത്തായി 19:17). പൂർണ്ണതയുള്ള, യേശു, “നല്ലവൻ” എന്നു വിളിച്ചതു നിരസിച്ചു! നമുക്കു കഴിയുമോ?

നാം താഴ്മയുള്ളവരും നല്ലവരും ആകണം; നാം അതു അറിയാതെ പോകാം. അത് ഒരു പരീക്ഷണമാണ്, ഒരു അപകടമാണ്, “ശാന്തമായ സമയത്ത്” അതു സഹജമാണ്. ഖേദമെന്നു പറയട്ടെ, നമുക്ക് ശാന്തമായ സമയം ഉള്ളതിൽ നാം അഹങ്കരിക്കാം! നമുക്ക് തീർച്ചപ്പെടുത്താം, “നാം ആ കാര്യത്തിൽ നല്ലവരായതു കൊണ്ട്, നാം മറ്റുള്ളവരേക്കാൾ നല്ലവരാണ്!” ഒരാൾ വിമർശിച്ചു, “നിങ്ങൾ എന്നെ പോലെ മഹാനായിരിക്കുമ്പോൾ നിങ്ങൾക്കു താഴുവാൻ പ്രയാസമാണ്.” അപ്പോസ്തലന്മാർ മഹത്വം അന്വേഷിച്ചു; എന്നാൽ അത് “സ്വാർത്ഥമായ-മഹത്വം” ആയിരുന്നു. യേശു അതിനെ ഖണ്ഡിച്ചു, എന്നാൽ അവൻ അവർക്ക് നൽകിയത് വാസ്തവത്തിലുള്ള മാഹാത്മ്യമാണ് - താഴ്മ.

താഴ്മക്കു കാരണമാക്കുന്നതു മാനസാന്തരമാണ്

പശ്ചാത്താപമുള്ളവർ താഴ്മയുള്ളവരായിരിക്കും. പിന്നെ അവർ എങ്ങനെയുള്ളവർ ആയിരിക്കും? അവർ ഉത്തരവാദിത്വമുള്ളവരും, കുറ്റമുള്ളവരും, നഷ്ടപ്പെട്ടവരും, നിസ്സഹായരുമാണ്. താഴ്മ മാനസാന്തരത്തെ ഉളവാക്കുന്നില്ല; എന്നാൽ മാനസാന്തരം താഴ്മയെ ഉളവാക്കുന്നു. നിങ്ങൾ മാനസാന്തരത്തെ നിയന്ത്രിക്കുകയല്ല; മാനസാന്തരം നിങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കുകയാണ്. സ്നാനം ഏല്ക്കുവാനും, നൽകുവാനും, ആശുപത്രി സന്ദർശിക്കുവാനും നിങ്ങൾക്ക് സമയം നിശ്ചയിക്കാം; എന്നാൽ മാനസാന്തരപ്പെടുവാൻ നിങ്ങൾ ഭാവിയിൽ ഒരു സമയം നിശ്ചയിക്കുന്നില്ല. നാഥാൻ പ്രവാചകൻ തന്റെ വാതിൽക്കൽ വന്നു മുട്ടുന്ന ദിവസം മാനസാന്തരപ്പെടുമെന്നു ദാവീദ് വിചാരിച്ചില്ല. പ്രവൃത്തികൾ 2-ൽ പറയുന്ന മുവായിരം പേർ ആ ദിവസം (പെന്തെക്കൊസ്തുനാളിൽ) മാനസാന്തരപ്പെടുവാൻ കൂടിവന്നിരുന്നില്ല. ദൈവവും സത്യവും നമ്മുടെ മനസുകളെ കീഴ്പ്പെടുത്തുമ്പോഴാണ് മാനസാന്തരം സംഭവിക്കുന്നത്.

നമ്മുടെ ദിവസേനയുള്ള നടപ്പിന്റെ യഥാർത്ഥ സൂചനയാണ് ദിവസേന മാനസാന്തരപ്പെടുന്നത്.

ബൈബിളിൽ ഏറ്റവും താഴ്മയുള്ളവനായി തീരേതായ മനുഷ്യൻ ആരാണ്? എന്റെ ഉത്തരം “ഫറവോൻ” എന്നാണ്. ദൈവം ഫറവോൻ ഒരു സന്ദേശവാഹകനെ (മോശെയെ) അയച്ചു, പത്തു ബാധകളെ അയച്ചു, ചെങ്കടൽ ദുരന്തവും വരുത്തി; എങ്കിലും അവൻ തന്നെത്താൻ താഴ്മയില്ല. പത്രോസും യൂദയും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം എന്തായിരുന്നു? അവർ രൂപേരും ക്രിസ്തുവിന് എതിരായി പാപം ചെയ്തു! പത്രോസിനു താഴ്മയാർ കഴിഞ്ഞു, യൂദക്ക് കഴിഞ്ഞില്ല എന്നതാണ് വ്യത്യാസം. വചനത്തിലില്ലാത്ത പ്രാർത്ഥന നാം പ്രാർത്ഥിക്കും: “ദൈവമേ, എന്നെ താഴ്മത്തേണമേ.” അതു, നാം തുടർച്ചയായി പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും! നിങ്ങൾ അർത്ഥമാക്കുന്നതു എന്നിരിക്കട്ടെ. (പൗലോസ് അതു 2 കൊരിന്ത്യർ 12:21-ൽ പറഞ്ഞു). എങ്ങനെയായാലും, ഹോഡ്ജിനെ താഴ്മത്തുവാൻ ഹോഡ്ജിനു മാത്രമേ കഴിയൂ. അതു നമ്മുടെ തന്നെയുള്ള തിരഞ്ഞെടുപ്പാണ്. ദൈവത്തിനു നമ്മെ ശിക്ഷിക്കുവാൻ കഴിയും; വിവിധ സാഹചര്യങ്ങളിൽ കൂടി അവനു പ്രവർത്തിക്കുവാൻ കഴിയും. ഹോഡ്ജ് തന്നെയാണ് മാനസാന്തരപ്പെട്ട് താഴേത്. ചാൾസ് സ്പർഗ്ഗോൻ പറഞ്ഞു, “താഴ്മക എന്നതും താഴ്മത്തുക എന്നതിനുമിടയിലുള്ള തിരഞ്ഞെടുക്കുവാൻ ... ഓരോ ക്രിസ്ത്യാനിക്കും അവകാശമുണ്ടെന്നാണു വിശ്വസിക്കുന്നു.”³ ഇഗ്നേഷ്യസ് പറഞ്ഞു, “ഓ എന്റെ ദൈവമേ, ആളുകൾ നിന്നെ അറിഞ്ഞു എങ്കിൽ, അവർ ഒരിക്കലും പാപം ചെയ്യുകയില്ല.” വിരോധാഭാസം എന്തെന്നാൽ ശക്തനു മാത്രമേ താഴ്മയാർ കഴിയൂ എന്നതാണ്.

താഴ്മയുടെ മാതാവാണ് ഉപകാരസ്ഥരണ

നിഗളത്തിന്റെ എതിർപദം താഴ്മയല്ല; അതു നന്ദിയാണ്. നിങ്ങൾ പറഞ്ഞപ്പോൾ, “സഹോദരൻ ഹോഡ്ജേ, ഞാൻ അത്ര പരോപകാരി അല്ല.” അതെ, നിങ്ങളും ... നാമെല്ലാവരും അങ്ങനെയാണ്. നിങ്ങളുടെ വീട്ടിലുള്ളവരോടും സ്നേഹിതരോടും ചോദിച്ചു നോക്കുക! ആത്മീയതയുടെ അന്തസ്സത്ത ആശ്രയിച്ചാണ്. നാമെല്ലാം നിസ്സഹായരാണ്. പൗലോസ് ഉറക്കെ പറഞ്ഞു, “പറഞ്ഞുതീരാത്ത ദാനം നിമിത്തം ദൈവത്തിനു സ്തോത്രം!” (2 കൊരിന്ത്യർ 9:15). കൃപ, ക്രൂൾ, സുവിശേഷം ... നന്ദി! നാം നമ്മുടെ അമ്മമാരുടെ മുഖിൽ താഴ്മയുള്ളവരാണ് - നാം അവരോടു അത്രമാത്രം കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. നന്ദിയുള്ളവർ താഴ്മയുള്ളവരായിരിക്കും.

ഇതാ മറ്റൊരു വിരോധാഭാസം. നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിലെ ഊഷ്മളമായ വാക്കാണ് താഴ്മ. നാം അതിനെ കുറിച്ചു സംസാരിക്കും, ആഗ്രഹിക്കും, അതിശയിക്കും, പുകഴ്ത്തുകയും ചെയ്യും; എങ്കിലും കൂടുതൽ വിലപനയുള്ള താഴ്മയെക്കുറിച്ച് എഴുതപ്പെട്ട പുസ്തകങ്ങൾ ഇതുവരെ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ആ വിഷയത്തെ ആസ്പദമാക്കി വളരെ കുറച്ചു സെമിനാറുകൾ, റേപ്പുകൾ, അല്ലെങ്കിൽ റിട്രീറ്റുകൾ മാത്രമേ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളൂ. അതിനു മാറ്റം വരുമെന്നാണ് ഞാൻ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നത്.

വന്ന്, എന്നോടുകൂടെ നടക്കുക.

കുറിപ്പുകൾ

¹മൈക്കൽ പി. ഗ്രീൻ, എഡി., *ഇല്ലസ്‌ട്രേഷൻസ് ഫോർ ബൈബിളിക്കൽ പ്രീച്ചിങ്ങ്* എന്നതിൽ ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നു (ഗ്രാൻഡ് റാപ്പിഡ്സ്, മൈക്ക്.: ബേക്കർ ബുക്ക് ഹൗസ്, 1989), 35. ²ജോൺ കാൽവിനിന്റെ *ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്സ്* 2.2.11 എന്ന ഉദ്ധരണിയിൽ നിന്നാണ് കടമെടുത്തിരിക്കുന്നത്. ³റ്റോം കാർട്ടർ, കോമ്പ്., *2200 ക്രിട്ടേഷൻസ് ഫ്രം ദ റെറ്റിങ്ങ്സ് ഓഫ് ചാൾസ് എച്ച്. സ്പർജിയോൺ* എന്നതിൽ ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നു (ഗ്രാൻഡ് റാപ്പിഡ്സ്, മൈക്ക്.: ബേക്കർ ബുക്ക് ഹൗസ്, 1988), 104.